

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 marca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w K. przeciwko K. J. o zapłatę oddalił powództwo.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód, zarzucając naruszenie:

- art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 505³⁵ k.p.c. poprzez jego błędne niezastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy, w sytuacji gdy pozwana wszelkie zarzuty względem żądania pozwu zgłosiła na rozprawie w dniu 27 października 2016 roku, przy czym nie zostało uprawdopodobnione przez pozwaną, iż nie zgłosiła ich w sprzecznie od nakazu zapłaty bez swojej winy lub że zachodziły inne wyjątkowe okoliczności, zaś zgłoszenie przez pozwaną przedmiotowych zarzutów spowodowało zwłokę w postępowaniu wobec czego Sąd I instancji winien pominąć zgłoszone przez pozwaną zarzuty na rozprawie w dniu 27 października 2016 roku jako spóźnione,

- art. 230 k.p.c. poprzez jego błędne niezastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy oraz brak uznania przez Sąd I instancji, iż strona pozwana nie zgłaszając zarzutów względem żądania pozwu w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty tym samym przyznała fakt istnienia zobowiązania, jego wymagalności oraz wysokości.

W oparciu o powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i pozostawienie temu Sądowi Rejonowemu orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Nie ma racji skarżący, iż Sąd Rejonowy naruszył art. 230 k.p.c. poprzez jego błędne niezastosowanie w okolicznościach takich, iż strona pozwana nie zgłaszając zarzutów względem żądania pozwu w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty przyznała fakt istnienia zobowiązania, jego wymagalność oraz wysokość.

Kluczowe przy zastosowaniu art. 230 k.p.c. jest ustalenie, czy strona rzeczywiście nie miała zamiaru przeczenia. Należy nadto pamiętać, że ten przepis nie daje możliwości przyjęcia przez sąd prawdziwości każdego twierdzenia strony, któremu strona przeciwna nie zaprzeczyła. Ocena taka powinna bowiem być oparta na "wynikach całej rozprawy". Wobec tego samo milczenie jednej ze stron co do twierdzeń strony przeciwnej, nie może stanowić podstawy do uznania faktów za przyznane. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku - I Wydział Cywilny z dnia 11 grudnia 2015 r. I ACa 839/15, L.). Zastosowanie tego przepisu oznacza konieczność uwzględnienia zarówno postawy procesowej strony, jak również ostatecznych wyników postępowania dowodowego. Należy także uwzględnić kontradyktoryjny charakter procesu cywilnego (I CSK 551/13 wyrok SN Izba Cywilna z dnia 06.08.2014, L.). Ponadto w świetle art. 230 KPC brak odniesienia się strony do twierdzeń strony przeciwnej uzasadniać może uznanie za przyznane tylko faktów, nie zaś argumentów lub ocen natury prawnej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, wbrew twierdzeniom powoda, w okoliczności iż pozwana nie podniosła zarzutu w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że dochodzone roszczenie nie istniało, Sąd Rejonowy nie był zobligowany do ustalenia zasadności dochodzonego roszczenia. Zwłaszcza, że pozwana na rozprawie zakwestionowała istnienie dochodzonej pozwem należności. Istotne jest, że powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia (art. 6 k.c.). Powód nie przedstawił wyciągów bankowych czy innych dowodów, z których wynikałoby czy pozwana pobierała środki i w jakiej wysokości za pomocą karty kredytowej. Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że miarodajnym dowodem na tę okoliczność nie mógł być wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, który nie posiada mocy dokumentu urzędowego w tej sprawie. Powód nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego, że zadłużenie wykazane w wyciągu z ksiąg rachunkowych banku faktycznie powstało w opisanej w nim wysokości.

Słusznie też przyjął Sąd Rejonowy, że zarzut przedawnienia roszczenia nie może być potraktowany jako spóźniony w rozumieniu procesowym (sprekludowany), ponieważ jest to zarzut prawa materialnego. Na gruncie kodeksu postępowania cywilnego w ogóle przyjmuje się, że zarzut prekluzji dotyczy może jedynie twierdzeń faktycznych, nie zaś twierdzeń dotyczących prawnego znaczenia faktów, już wcześniej powołanych lub wynikających z materiału dowodowego zebranego w sprawie (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZP 26/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 63 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 lipca 2000 r., I CKN 290/00, nie publ., z dnia 10 września 2004 r., I PK 592/03, OSNP 2005, nr 14, poz. 202, z dnia 12 maja 2005 r., V CK 556/04, OSP 2007, nr 2, poz. 15, z dnia 26 stycznia 2006 r., II CK 374/05, Biul. SN 2006, nr 5, poz. 12, z dnia 11 stycznia 2008 r., V CSK 283/06, nie publ. i z dnia 12 grudnia 2008 r., II CNP 82/08, nie publ.). Takim zarzutem jest zarzut przedawnienia, który opiera się na określonym stanie faktycznym i jest z nim związany. Może być zatem zgłoszony w każdym stanie sprawy, aż do jej prawomocnego zakończenia. Tym bardziej zarzut przedawnienia mógł zostać skutecznie zgłoszony na rozprawie.

Słusznie Sąd Rejonowy uznał, że zgłoszony przez pozwaną na rozprawie zarzut co do istnienia zobowiązania i jego wysokości nie był sprekludowany. Tylko zaniechanie zgłoszenia w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutów, o których mowa w art. 25 § 2, art. 1105 § 2 i § 3 k.p.c. - jako zarzutów, które strona jest zobowiązana do zgłoszenia przed wdaniem się w spór (art. 503 § 1 k.p.c. w zw. z art. 505²⁸ k.p.c.) - powoduje utratę możliwości zgłaszania ich w dalszym toku postępowania. Natomiast niepodniesienie innych zarzutów lub niewskazanie środków dowodowych czy okoliczności faktycznych podlega ogólnym regułom obowiązującym w postępowaniu zwykłym (art. 207 § 6 k.p.c.). W postępowaniu upominawczym nie został przewidziany rygor pominięcia okoliczności faktycznych, zarzutów i wniosków dowodowych w razie ich niezgłoszenia w sprzeciwie. (I ACa 89/10 - wyrok SA Poznań z dnia 17-02-2010 Legalis Numer 237797). Ponadto słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że otwarcie rozprawy na nowo nie było spowodowane zgłoszonymi na rozprawie przez pozwaną zarzutami. Tym samym ich podniesienie nie spowodowało zwłoki w postępowaniu.

Wobec powyższych uwag należało uznać, iż apelacja strony powodowej stanowi jedynie nieskuteczną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i z trafnym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego i z tych też względów nie mogła skutkować wydaniem korzystnego dla powoda rozstrzygnięcia uwzględniającego apelację.

Mając na uwadze powyższe, a także zważywszy na fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.